

4 dopisy	46 Rozhovor: ZYGMUNT MIŁOSZEWSKI: RYTÍŘ SPRAVEDLNOSTI
6 zaostřeno	48 TV: OPRAVDOVÉ EMOCE NA DOSAH RUKY
8 diář	osud
rozhovor	50 Pchu-i: SOUDRUH CÍSAŘ
10 Radim Fiala: ŘÍDÍM SE VLASTNÍ BLBOSTÍ	
téma	<small>FOTO: PROFIMEDIA.CZ</small>
16 Nemyslím, tedy jsem	
<small>FOTO: PROFIMEDIA.CZ</small>	seriál
reportáž	56 Toulky českou minulostí
22 Italské prázdniny	rozhovor
	58 Josef Špaček: HOUSLE, SALTA, SEX-APPEAL
<small>FOTO: ARCHIV BLANĚKY RUBINOVÉ</small>	
fenomén	<small>FOTO: RADOVAN ŠUBIN</small>
28 O rodiče navíc	menu
rozhovor	62 S chutí do Krumlova
34 Cate Blanchettová: SVŮDNICE? DOKÁŽU JI ZAHRÁT	64 kuriozity
kultura	66 křížovka
40 Film: AŽ DO HOŘKÉHO KONCE	tv program
42 Hudba: ÚKROK STRANOU	67 Sedm tipů INSTINKTU
43 Hudba: GIRL YOU KNOW IT'S TRUE	82 život v číslech
44 Kniha: V TOM DOMĚ STRAŠÍ	
45 Divadlo: BEZ ZÁBRADLÍ, ZATO S JIŘÍM BARTOŠKOU	

Nejlepší bývá nejbliž

Nebojte se, nedopustím se nějakého pozdně srpnového filozofování, na to je pořád moc horko, což je v pořádku, je přece srpen, abych tak obloukem ukončila myšlenku. Mimochodem, taky máte pocit, že vám tohle počasí, ano, myslím letní počasí v létě, udělalo něco s mozkem? Jako by se informace nemohly po vláknkách neuronů horkem změkklých jako dráty elektrického vedení dostat tam, kam se dostat mají, a zůstaly rezignovaně viset v onom prověšeném obloučku. Prostě to nejde. Důsledkem téhle intelektuální paralýzy jsou pak řešení silová, snaha dostat se k cíli kombinacemi, které by jedinec neobhájil, ani kdyby na to měl půl dne a klimatizační jednotku k tomu, dospělí lidé bloudí na trase, kterou jezdí více než čtyřicet let, a vůbec jsme taková málo ostražití, a tak se často probereme v situaci, která nás zaskočí, protože toto bychom my přece nikdy, žáno. Minulý víkend jsem už odmítla strávit na Letné rozpálené tak, že měkla, a odjela na milovaný Ještěd. Nezabralo to, přestože slavná Hubáčkova rozhledna, jediná stavba v České republice, která se pyšní Perretovou cenou, je v pohádkové výšce 1012 metrů, kde by našinec očekával aspoň větráček. I zamyslela jsem se podruhé a usoudila, že u bazénu to bude lepší. Bylo to lepší v něm – u něj ne. Vyzkoušela jsem ještě podchlazené kino ve Slovanském domě, zabralo jen po dobu promítání. A jistotu dobu jsem strávila i ve sklepě, tam to dobré bylo, zato jsem po dvaceti minutách, které můj mozek potřeboval k obnovení funkce, nevěděla, co tam budu přibližně do půlky září dělat. Konejšivou náruč jsem našla až v noci z neděle na pondělí. Dvacet minut od mého rozzhaveného domu, v lese u Berounky. Byla půlnoc, řeka černá, nebe plné hvězd, nikde nikdo, na sumce ani jejich fousy jsem nemyslela, vypnula jsem hlavu a jen sténala úlevou, protože voda měla rozhodně méně stupňů než já. Možná máte za sebou podobně praštnou honbu za pokusy ochladit organismus. Možná jste si v uplynulých dnech taky připadali jako bytost, která nedokáže vypnout a kombinuje a kombinuje až do úplného sebezničení. Přesně proto si přečtete článek Lindy Kholové o hluboké prospěšnosti nepřemýšlení. To nejlepší, co se může stát, je totiž nejčastěji hned vedle vás. Jen je to pro naše chytré hlavičky tak málo očekávatelné, že se automaticky snaží vymyslet něco lepšího. Vypněte hlavu. Nesnažte se lézt do kopců, když si můžete lehnout do Berounky. A užijte si srpen. Jsou přece prázdniny.

Michala Komrsková
Michala Komrsková
EDITORKA